Nestor naší osady, stoletý šerif honoris causa, obecně přezdívaný Bob Průvan, měl takovou sklerózu, že si vzpomínky musel vymýšlet. V důsledku této vlastnosti patřil mezi kamarády za člověka světa znalého, zatímco kamarádi platili za něj. Mnozí soudili, že Bobovy příhody by měly být sepsány některým z našich předních literárních tvůrců a vydávány jako povinná školní četba.

Poněvadž však Hrabal, Páral, Švejda, Synáková ani ostatní z celé plejády gigantů soudobé české prózy netoužili uchovat Bobův odkaz příštím generacím, nezbývá našim pedagogům, než nutit školní mládeži Babičku, ačkoliv v této knize figuruje pouze jediná postava schopná přežít ve volné přírodě. A navíc je Viktorka ve svém okolí všeobecně považována za bláznivou!

S Bobem Průvanem jsem se seznámil na pravidelném podzimním tlachu trampského sdružení Jednota. Jako každý rok, odehrávala se akce na půdě Jednoty Brno-venkov, v pohostinství "U čtyř mrtvých paďourů". V duchu tradic od časného rána probíhaly četné soutěže a hry. Na vítěze čekaly překrásné placky – rumu, slivovice, ba i becherovky. A již při prvním setkání jsem mohl ocenit Bobovu osobnost, neboť za daných podmínek byla každá disciplína dvojnásob obtížná.

Pro ilustraci uvedu soutěž nazvanou "Medvědí vis". Její pravidla jsou poměrně jednoduchá. Zařve se: "Teď!", účastníci skočí na nejbližší strom a visí. A visí. A visí. Tu a tam někdo spadne, ale ostatní visí. A visí. Pádů přibývá. Silní jedinci však stále visí, ne a ne se pustit. Kdo v této visuté pozici vydrží viset nejdéle, bývá odměněn. Nejčastěji visačkou vzorné kvality. Vyskytuje-li se v lese během akce nějaký domorodý oběšenec, hodnotíme jeho výkon mimo soutěž.

V saloonu "U čtyř mrtvých paďourů" však žádné stromy nerostly, a tak při povelu "Teď!" nastal nepředstavitelný chaos. Soutěžící se vrhali na stěny, snažili se udržet zuby nehty v oprýskané omítce, leč bezvýsledně. Dva nerozluční kamarádi, pro své nemoderní názory přezdívaní Smrk a Dub, se před soutěží dohodli na vzájemné spolupráci. Zapomněli však, jak si rozdělili role – kdo bude medvědem a kdo bude představovat strom. Po startu se vrhli proti sobě, pročež si pak do večera zatlačovali boule a zastavovali krvácení.

Bob Průvan neztratil hlavu ani v této situaci. Jediným mocným skokem se přenesl přes lokál k výčepu, omotal se kolem něj svými končetinami jako chobotnice kolem kořisti a nepustil se, ani když ho výčepní s pokřikem "Hrr na ně!" poléval vařící gulášovou polévkou.

Radost z vítězství nemohla Bobovi pokazit ani skutečnost, že starý, zpuchřelý výčep nevydržel nečekaný nápor a pod tíhou chrabrého těla se vyvrátil z kořenů. Našim zrakům se zjevila důmyslná síť trubek, která při bližším prozkoumání vydala otřesné svědectví – potrubí bylo propojeno tak, že veškeré slivky se pomocí miniaturního čerpadélka mísily s pivem putujícím od bečky k pípě...

Po tomto odhalení chtěli rozzlobení kamarádi napsat do Táborového ohně Mladého světa, sečtělejší navrhovali dokonce Knihu přání a stížností. Další se dožadovali vrácení zpropitného. Bob Průvan volil radikálnější řešení.

Od oné události visí nad výčepem varovný nápis: HOLKA MODROKÁ, NESEDÁVEJ U PATOKA a pohostinství se nazývá "U pěti mrtvých paďourů".

Tolik tedy o mém prvním setkání s člověkem, který zasvětil svůj život přírodě a všemu, co k ní patří, včetně trampů a pavouků. Jeho další příhody mi znemožňuje zaznamenat omezený formát trapsaveckých příspěvků. Vědění chtiví kamarádi však nemusejí zoufat – stále ještě existuje naděje, že se s Bobem Průvanem setkají prostřednictvím svého potomstva na stránkách školních čítanek. _____

Miroslav Illa – Myšák
Trapsavec 1988
3. místo v kategorii Próza nad 23 let